



Шоко нетерпляче вдарив переднім копитом об землю.

— Ну, коли вже нарешті вирушасмо?

Зі спини повіяло пахощами пирога і яблук. Лотта склала ласощі у дві торбинки і прив'язала їх обабіч до сідла. Якщо йому доведеться чекати ще довше, то його шлунок точно захоче, щоб він якимось чином ці торбинки спорожнив. Але тоді Лотта з Гретою розсердяться і чудова прогулянка з пікніком, найімовірніше, не відбудеться. Крім того, хазяйка, напевно, залишить їх без вечірньої порції вівса...

Що ж, існує й справді досить причин, щоб уже **НАРЕШТІ** рушати!

— Та що ж ти такий нетерплячий, — зітхнув Кекс, — поводишся, мов якийсь лоша!

— Добре тобі казати!



Цей гарне-е-есенький Кексик знову розсудливий аж до нудоти.

— Це ж не на твоїй спині так смачно пахне пиріг!

Кекс засміявся.

— Шоко й пиріг означає шоколадний пиріг!

Ха-ха, чи й не смішно! Шоко обернувся до Тоні, який саме шукав смаколики в кишнях у Пауля. Він, здається, теж нікуди не квапиться. А де ж його друг пес?

Шоко опустил голову, щоб подивитися у себе під ногами. Ага, ось він сидить у нього позаду.

— Бруно, ти спиш? — прошепотів Шоко.

Бруно позіхнув:

— Ні, з чого ти взяв?

— Нам треба вирушати! Збігай поклич Лотту з Гретою.

Бруно ще раз позіхнув, після чого помалу підвівся:

— Якщо ти так хочеш...

Трохи згодом Шоко почув гавкіт товариша.

— Ми хочемо вирушати! — дзявкнув Бруно.

Він міг би зробити це трохи переконливіше, та оскільки одразу потому з'явилися двоногі, Шоко все одно був задоволений.



— Щось трапилося? — стурбовано запитала Лотта, оглядаючи Шоко та його друзів зусібіч. — Ви знову щось учверили?

Шоко форкнув. Як це вони можуть щось учверити тут, на прив'язі? Він тільки й хотів, що вирушити в дорогу, але Лотта, на жаль, не завжди розуміла кінську мову. До того ж вони ніколи просто так **НІЧОГО НЕ ЧВЕРЯТЬ**. У них завжди є план... Принаймні в нього!

— А я так було зраділа прогулянці верхи, — скривилася Грета.

Пауль похитав головою.

— З ними все гаразд. Їм просто нудно. Мабуть, вони хочуть врешті-решт на прогулянку, як і ми.

«Дуже добре, Паулю, — посміхнувся подумки Шоко, — з тебе ще вийде справжній знавець поні».

Нарешті Лотта заскочила йому на спину, а Грета з Паулем всілися на Кекса й Тоні. Хазяйка помахала їм з вікна кухні й гукнула: «Будьте обачні!»

— Авжеж, як завжди! — проіржав їй у відповідь Шоко.

Передусім вони пильнуватимуть, чи не чекає на них десь якась захоплива пригода.



Вони з Бруно побігли вперед, а Тоні з Кексом телющилися слідом. Може, вони натраплять по дорозі на коней Доннергаврика і зможуть їх трохи схарпудити.

— Якщо ми зустрінемо коней Доннергаврика, то я їх цього разу харпудити не збираюся! — заявив Кекс.

Невже він уміє читати думки? Шоко лише фоккнув у відповідь. Якщо вже на те піде, ніде той плямистий малюк не дінеться.

— І я ні хочу. На якого лиха міні проблеми? — і собі пробубнів Тоні.

Типовий баварський горець: аби лишень повільно сунутися, не напружуючись! А Тоні з його товстим черевом це якраз би не завадило.

— Не видно нікого, — буркнув до них Шоко, — заспокойтеся. — Він перестрибнув



через гілку, що валялася на дорозі, так що Лотта аж скрикнула у нього на спині. — До того ж я зараз верховий поні. Які можуть бути дурниці? — додав він, усміхаючись.

Коли вони всі переїхали через невеличкий струмок — щоправда, Тоні з Паулем на його спині перестрибнув, бо терпіти не може мокрі ноги, — Лотта спрямувала Шоко до лісу.

Його копита заглиблювалися у м'який лісовий ґрунт, а запах дерев і землі приємно лоскотав ніздрі. Листя вже почало жовтіти. З верхівок дерев до них цвірінькали птахи, але Шоко, на жаль, не розумів жодного слова. Вони були надто високо, і більшість дійсно щebetала своєю особливою пташиною говіркою.



Цвірінь-цвірінь, кра-кра...

Шоко піднімав ноги їм у такт. Лотта смикнула за ліву віжку, і він слухняно повернув на наступну стежку. Між стовбурами дерев виднілася галявина.

Підійшовши трохи ближче, Лотта гукнула:

— Дивися, Грето, ось наше місце для пікніка.

— Так швидко? — здивовано запитала Грета.

І Шоко її розумів, адже вони залюбки прогулялися б довше, зокрема й галопом.

— Було б гарно хоч на трохи пуститися в галоп, — промимрив слідом за ним Кекс. — Чи не так, Тоні?

— Воно-то канешно, але, бра, подивися, яка тут травичка!

— А де, власне, пиріг? — поцікавився Пауль, сидючи в Тоні на спині.

Хіба ненажерливість заразна? Шоко хихикав, тимчасом як Лотта вела його на луг. Грета з Паулем теж позлізали зі своїх поні та почали знімати з них вуздечки з вудилами.

— Дивись мені, не роби дурниць, — наказала йому його двонога улюблениця, звільняючи і його голову від вуздечки.

Невже Лотта про нього такої поганої думки?



Шоко ображено зморщив носа, невдоволено форкнувши, коли вона, сміючись, легенько ляснула його по дупці.

— Іди та досхочу найжся цієї смачної травички!

Трава й справді була непогана на вигляд, якщо, звісно, не порівнювати з пирогом і яблуками... Але Лотта познімала з нього ті ласощі.

Тож Шоко приєднався до Тоні з Кексом і скуб собі кущик за кущиком то там, то сям. Узагалі, він дуже любив ліс, але сьогодні відчував усередині якусь незрозумілу тривогу.

— А де, власне, Бруно? — запитав він і постриг вухами врізнобіч.

Кекс і Тоні підвели голови й собі принюхалися.

— Він десь неподалік. Я чую його запах, — сказав Кекс.

— Там-во шося вельми смердить, — констатував Тоні, скрививши мармизу. — Хіба гето Бруно?

Шоко, мов той пилосмок, втягнув носом повітря:

— Ні-і-і. Це не Бруно. Там щось смердить ще гірше за курей!



— Тоді що ж це таке? — Кекс, нервово почмихуючи, танцював навколо нього.

Шоко на це теж не мав відповіді. Хоч цей запах і зустрічався йому в лісі раніше, він і гадки не мав, кому він належить.

Та в будь-якому разі цей хтось смердів нестерпно.

Він укотре роззирнувся і прислухався навсібіч. Куди це завіявся його друг пес? Отак просто взяти і зникнути — на нього це не схоже. Хіба що на фермі. Там він і справді постійно ховався у своєму лігві в клуні.

— Бру-у-уно-о-о-о-о! — на всю горлянку заіржав Шоко.

Наступної миті щось зашаруділо поруч у кущах, і Шоко перелякано відсахнувся. «А ЦЕ ЩО ТАКЕ?!»

— Там привид! — скрикнув Кекс, налетівши на нього.

— Привіденіє? — вибалушив очі Тоні. — От бздур! Такий самий, гейби Оскар! Нимас ниских привіденій!

— До чого тут Оскар? — гримнув Шоко, відшттовхуючи від себе Кекса. — МЕНІ ЦІКАВО, що там шарудить у кущах і чому тут такий сморід!



— Шоко, ану, не чіпай Кекса! — долинув із галявини Лоттин голос.

Що, знову він винен? Зрештою, це Кекс наскочив на нього, а не навпаки. Та перш ніж він устиг по-справжньому обуритися, примчав захеканий Бруно.

— Свині! Свині! — схвильовано гавкотів його друг пес.

СВИНІ? Але в Шоко навіть не залишилося часу як слід здивуватися, тому що Грета, Лотта і Пауль хором зарепетували: «Ряту-уйте-е-е! Дикі кабани!!!»

Поміж дерев виринули темні постаті. Укриті щетиною, на якій звисали грудки багноки, вони сердито вищали й рохкали. Тепер Шоко зрозумів, звідкіля взявся той сморід. Він уперше в житті бачив диких кабанів — бо саме так називали двоногі цих створінь — і залюбки міг би їх зовсім не бачити. Не те що він сам був аж таким уже чистуном-чепуруном... але щоб оце аж так закалятися й так смердіти?

Маленькі очиці прибульців оглянули спочатку його з друзями, потім Лотту, Грету й Пауля, і зупинилися нарешті на речах для пікніка. І тоді, либонь, одночасно Шоко й одному з диких кабанів спало на думку те саме.



Дикий кабан подумав: «О, пиріг!»

Шоко подумав: «Йой, вони зжеруть наш пиріг!»

Вони нараз кинулись бігти й зустрілися перед самісіньким килимком для пікніка. На щастя, Шоко вдалося втиснутися між пирогом і кабаном... точніше, між кабаном і двоногими! Звичайно, головне було врятувати їх, а не пиріг!

Шоко прищулив вуха. Його суперник тим часом нагнув голову. Маленькі очиці агресивно поблискували.

— Забирайся геть! — рохнув кабан. — Ану, пропусти мене до пирога!

Отакої! Здається, цей дикий кабан не з лякливих. Як Шоко діяти, коли він нападе? Наступати? Кусатися? Погляд поні зупинився на зубах, що стирчали по обидва боки свинячої морди. Оце так ЗУБИСЬКА! Клубок підступив Шоко до горла, і він поглянув на двоногих. Лотта, Грета й Пауль стояли на килимкові наче вкопані і з жахом дивилися на них. Вони навряд чи зможуть допомогти.

У голові було промайнула думка просто змитися, але тоді... тоді кабан точно зжере пиріг або й покусає Лотту. Ні! Він не дозволить зараз себе залякати.



— Це ти забирайся! — Шоко став дибки, розмахуючи передніми копитами. Але це, здається, не дуже вразило кабана. Що ж робити далі?

Раптом краєм ока він помітив, як до них наближається щось чорно-біле. Кекс підбіг до кабана ззаду і вп'явся зубами йому в стегно. Ой!

Та, вочевидь, це була правильна стратегія, тому що дикий кабан аж закрутився на місці від болю. Шоко теж спробував його гризнути, але промазав, клацнувши зубами в повітрі. На щастя, цієї миті біля нього виринув Бруно і гризнув суперника за задню ногу. Кабан почав штурляти Кекса.

— Ах ти ж дурна товста свинюко! — скрикнув Кекс, беркицьнувши своїми задніми ногами по чорній щетині.

Дикий кабан лише стрепенувся, але нападати припинив, вирішивши відступити до своїх свинських товаришів.

— Геть звідси, щоб і духу вашого тут не було! — крикнув Шоко йому вслід. — Нехай забираються звідси всі й негайно!

Зненацька один із диких кабанів хрюкнув особливо голосно, після чого всі інші, як по команді, розвернулися і помчали геть.



— Нарешті ми їх здихалися, — зітхнув Кекс.

Шоко кивнув і з полегшенням форкнув. Більш ніж нерозумно було б нападати на ціле стадо диких свиней.

Аж тут повз них промчав Бруно і зник у хащах.

— Куди це він? — перелякано запитав Кекс. — Сподіваюся, він не проганятиме сам диких кабанів?

— БРУ-У-УНО-О-О-О! — загорлав Шоко.

Та не може такого бути! Його вічно сонний товариш пес таки за кимось помчав! Хоч би нічого не трапилося. Шоко не мав зараз жодного бажання за кимось ганятися. Похитавши головою, він розвернувся і поплентався назад до смачних віхтиків трави, якими ласував, поки приперлися ці порушники спокою.

Тоні продовжував стояти на тому самому місці.

— Ти теж спокійно міг би допомогти, — буркнув до нього Шоко.

Але Тоні не відповів, а трохи дурнувато витріщився на куц, який перед тим зашурхотів і так їх налякав.





— Ну що там? — Шоко
легенько штовхнув свого дру-
га. — Може, все-таки ховається
привид?

— Г-г-гетий к-кущ, б-бра, г-говорить, —
затиноючись, промимрив гафлінгер.

Посміхаючись, Шоко нахилив свого носа
до листя.

— Ти вмєш розмовляти? — запитав він
куща.

— Ще б пак! — відповів той.

Шоко перелякано відсахнувся. «ЦЕЙ КУЩ
РОЗМОВЛЯЄ!!!»

Тож він, так само як і Тоні, вирячився на
зелень.

Маленька рийка з величезними ніздрями
визирнула з-поміж гілляччя. Слідом з'явилася
кошлата коричнева голова і двос круглих очей.

— Ше одна дикая свине! — скрикнув Тоні.

Шоко помітив, що поруч із ними стоїть
Кекс, але не наважився поворухнутися.

— Нас зараз почастують яблуками! — спо-
вістив його друг. — Агов, що це з вами?

Одночасно Кекс, здається, помітив дику
свиню, та, перш ніж Шоко встиг щось сказати,





плямистий друг
прищулив свої
вуха до голови і,
роззявивши рота,
накинувся на кущ, щоб...
з'їсти дику свиню???

Рило миттю знову сховалося в кущах, пропищавши тоненьким голосом: «Ви злюки!»

Нарешті Шоко вдалося вичавити з себе «СТРИВА-А-АЙ!», але Кекс, на щастя, свою жертву не впіймав.

— Дурниці! Зовсім ми не злюки. Але хто на нас нападає і хоче поцупити пирога, той дістане по кумполу, — пояснив Шоко, кинувши попереджувальний погляд на Кекса.

— А зараз вилазь із кущів, боягузе!

— Я боюся, — рохнуло з гущавини. — Ви кусаетесь і хвицаете ногами.

Шоко зітхнув.

— Якщо ти не зазіхатимеш на наш пиріг, ми тобі нічого не зробимо.

— Чесне слово?

Шоко кивнув.

— Той інший нехай теж пообіцяє, — не вгавав голос у кущах.

Кекс скреготнув зубами, але також кивнув.



Знову перед ними з'явилася рийка з величезними ніздрями, за нею вилізла кудлата голова, а потім і решта дикої свині. Та виявилось, що це всього-на-всього СВИНЯЧЕ ДИТИНЧА!

— Е-е, ну що ж... привіт, — затинаючись, промовив Шоко. — І як же тебе звати?

— Фредді, — прошепотіло свинятко, вибалушивши очі. — Тільки не кусайтеся, будь ласка!

Кекс форкнув:

— Зрештою, це на нас напав той товстий кабан!

Він спідлоба подивився на Фредді.

— Мій дядько Густав справжній ненажера, — хихикнув Фредді. — Але взагалі він не дуже злий.

— Гм-м! Хіба ж посперечаєшся з малюком?

Та перш ніж Шоко придумав, що відповісти, до них підійшли Лотта, Пауль і Грета.

— Ви знову щось учверили? — запитав Пауль, але не встиг продовжити, тому що Лотта з Гретою голосно скрикнули:

— Поросятко! ЯКЕ Ж ГАРНЕ-Е-Е-Е-СЕНЬКЕ!

З переляку Фредді шмигнув до Шоко під живіт. Ще чого бракувало!



— ФРЕ-Е-ЕДДІ-І-І-І! — рохнуло раптом неподалік. — Ходімо вже нарешті!

Усі почали роззиратися навколо — крім Шоко, адже це під його животом ховалося свиняче дитинча.

Воно миттю відгукнулося: «МАМО!» і чкурнуло геть.

Повернувши голову, Шоко ще встиг побачити, як слідом за великою темною дикою свинею Фредді зник поміж дерев.

Якусь мить ніхто не промовив жодного слова. А потім Шоко згадав, що їх мали нагородити яблуками, і почимчикував до пікнікового килимка. Гм, там лежав навіть ще шматок пирога. Коли підійшли всі інші, він уже смачно жував.

— Яке щастя, що ті дикі кабани пішли геть, — зауважила Лотта.

Здається, вона так цьому раділа, що нічого не сказала



з приводу пирога, а ще й мовчки поклала до його копит кілька смачних яблук.

— Але це дике поросятко було дуже миле, — промовила Грета, змахуючи зі щоки крихти пирога.

— Добре, що Шоко з Кексом нас захистили! — додав Пауль.

Тут на галявину повернувся, гавкаючи, Бруно. Отакої, Шоко зовсім забув про нього за всіма цими дикими поросятами й пирогами. Він уважно оглянув свого друга пса. Але дикі кабани, здається, залишили його цілим і неушкодженим або ж Бруно так і не наздогнав їх.

— Я їх налякав! — гордо заявив він і оббіг їх усіх, метляючи хвостом. — Вони так швидко сюди не повернуться!

— Але ти декого пропустив, — фоккнув Шоко. — У куцах був ще один дикий кабанчик.

— Саме так! — Кекс завзято закивав головою. Він зробив невеличку паузу й дуже серйозне обличчя. — Надзвичайно небезпечний кабанчик! А його потім забрала ще небезпечніша дика свиня! Але ми все це мужньо витримали.

Шоко мерщій зціпив зуби, щоб не зареготати.



— Це було супер-супернебезпечно! — серйозно вичавив він із себе.

Бруно ображено скривився й оскалився:

— Я ж не можу встигнути скрізь! Краще прогнати багато свиней, ніж усього дві. Ви ж побоялися гнатися за ними.

— Ми не побоялися! — образився Кекс. — Зрештою, першими напали ми!

— Авжеж! — фокнув Шоко. Невже його друг пес хоче вдати тут супергероя? — До того ж кожен може бігати за кимось слідом.

Тоні кивнув:

— І я так скажу.

— Ото вже хвальки, — відгавкнувся Бруно.

На щастя, Лотта дала команду рушати, доки вони не встигли посваритися, і через кілька хвилин вони — нарешті! — бігли навскач м'якою лісовою дорогою.

Шоко пустотливо заклекотів і крикнув назад через плече: «Хто перший добіжить до узлісся?!» І чкурнув так, що аж земля розліталася з-під копит. Туди, куди вів його нюх! Хіба не ясно, хто буде на узліссі першим?!

